

NÖVEKEDNI

AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS ISMERETÉBEN

2013. január 27.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott nyersfordítású szövege
belső használatra –

Köszöntünk Téged Atyám, magasztalunk, imádatokkal imádunk. A mai napon összejövünk, Atyám, hogy Te, és mindenekfelett az Úr Jézus Krisztus szent neve felmagasztaltassék. Töltsd be a szíveket a szent Igéddel, a szeretetteddel Atyám, cselekedd meg a szent akaratodat a Jézus Krisztus szent nevében, az életeinkben. Hatalmat veszünk a betegségek felett, a fájdalmak felett. Dicsőséges életet élünk, ezt hirdetjük, hisszük és megvalljuk és megvan nekünk a Jézus nevében. Ámen.

Hatalmas az Úr ma közöttünk! Öleld át a szomszédodat, köszöntsd őt! Igazi, szívhez szóló muzsika szólt a mai napon. A szigethalmi dicsérő csapat van ma velünk, egy tapssal fogjuk köszönteni őket, megköszönjük az életüket az Úrnak, és azt az illatot, amit ma az oltárra tettek. Ketten közülük éjszakai ügyeletből jöttek az Urat szolgálni, és ez egy nagyon édes illat volt ma a trón előtt. Köszönjük az életüket, az odaszánt szívüket. *Igen drága* az Úrnak, amikor *odaszánjuk az életünket* az Úrnak a dicséretére, magasztalására.

A bejelentésekre kerül sor. Köszöntjük Sanders pástort is, aki a gyermekeit, unokáját ment meglátogatni Ausztráliába, még egy vasárnapot így leszünk nélküle, és utána nagy örömmel visszajön hozzánk, és együtt lesznek a szolgálatok és a körök is. Nagyon örülünk annak, hogy ő adatott nekünk Krisztus Testében apostolul és szolgálóul. Köszöntsük őt egy tapssal, Jézus nevében. Kívánjuk, hogy teljesedjenek be az útjai odakint, és töltsse őt be az Úr örömmel, és az Úr teljes akaratában járhasson.

Még egy dicsérettel megyünk az Úr elé. A *dicséret* arról szól, hogy *teljes lényünket megnyitjuk* az Úr felé, és *kifejezzük* a hálánkat, a kibeszélhetetlen örömünket Isten felé. *Folyjék* ez a hála a trón előtt, szívünket teljességgel *adjuk át* az Úrnak, úgy énekeljünk az Úrnak. Néha úgy érzem, mintha lelátókon nézelődnétek, de adjátok át magatokat Istennek.

Hallelúja, dicsőség Istennek, emeljük fel a kezeinket, és egy kicsit nyelveken imádkozunk. Atyám áldunk, magasztalunk és dicsérünk téged, *magasságos* és fenséges vagy. Az imánk *jó illatként* szálljon a trón elé Atyám, és a *dicséreteink*, magasztalásaink Atyám. *Felmagasztaltatik* ma az Úr Jézus neve az életekben, az ellenség minden ereje megtörik az életek felett. Az ellenség minden terve megsemmisült az életekben. A *világosságunk* a teljes délig jön el. Ragaszkodunk az Úr *tökéletes akaratához*, és az ellenség nyíltan megszégyenül. Minden *hamis isten* levettetik a magaslatokról. Hatalmas folyam árad az életünkben. Salamon *bölcsességénél* nagyobb van itt, felemeljük Szintiát a trón elé, a Messiás neve felmagasztaltatik, és *riadót fújunk* Atyám, hogy mindenki meghallja. Északról, délről, keletről, nyugatról *beszólítjuk* az elveszetteket. Hallelúja és Hozsanna legyen a magasságban, a mindörökké élő Istennek Ámen!

Mennyire érzékelhetően *megváltozott* körülöttünk a légtér, a szellemi levegő egy pár perc imádság alatt is. Soha ne feledkezzél el erről, Isten Szelleme *csodákra képes* az életünkben, ha *beavatjuk* Őt a dolgainkba. Öleld meg még egyszer a szomszédodat, nem lehet eleget hangsúlyozni, hogy a *szeretet árad* köztünk.

Nagyon nagy vígságban és *örömben* vagyunk az Úrnak házában, bár nem a megszokott felállásban, de az Úr kárpótol minket, és mindig teljessé teszi napjainkat az Ő *jelenléte* által, mert Ő a *teljesség* Istene, és ezt nagy hálával köszönjük neki. Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztusunk szent neve, mindörökké. Ámen! A múltkori Igénket fogjuk tovább bontogatni. Az elmúlt alkalommal megismerkedtünk egy gyönyörű Igével részleteiben.

2PÉTER 3,17–18.

17. Ti azért szeretteim, előre tudván ezt, őrizkedjétek, hogy az istentelenek tévelygése el ne sodorjanak, és a saját erősségeitől ki ne essetek;

A világban rengeteg dolog van, ami *elsodorhat* minket. Az Ige *figyelmeztet* minket, hogy őrizkedjünk az istentelenség útjaitól, és a tévelygésekből, hogy azok el ne sodorjanak bennünket, és a saját erősségeitől *ki ne essetek*.

18. Hanem növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön örökké. Ámen.

Gyönyörű ígerész ez, mert felhívja a figyelmünket egy *növekedésre*, ami a keresztyén életünk *köteles része*. Növekednünk kell a kegyelemben. Az elmúlt heti igesorban és tanításban néztük, hogy milyen sokat is mond erről az Írás. És növekednünk kell a mi Urunk és megtartó Jézus *Krisztusunk ismeretében*.

Ha megkérdem ma tőled, hogy ismered-e az Úr Jézus Krisztust? Látom, mindannyian felemeltétek a kezeteiket. Akkor itt ma már mindenki ismeri az Úr Jézus Krisztust, mert újjá vagyunk születve. *Újjászületetten* ismerjük az Úr Jézus Krisztust a szíveinkben. Mégis, arra *szólít* minket az Ige, hogy *növekedjünk* az Ő ismeretében. Érdekel-e az téged, hogy hogyan, és miként *növekedjünk* az Ő ismeretében?

Ugyanis az élet soha *nem stagnál*, vagy az egyik irányban van a haladásunk, vagy a másik irányban. Vagy növekszünk az Úr Jézus *Krisztusban*, vagy ha ezt elhalasztjuk, akkor növekszünk, a *világ* dolgaiban. Valami igenis betölt minket, és ne hagyjuk, hogy a *világban* szélesedjünk el, és ott terebélyesedjünk. Az *Úr dolgaiban* kell növekednünk. Ez *köteles része* a szenteknek.

Ezt szeretném néktek ma részleteiben kifejteni, kibontani úgy, hogy az a *szívetekig elérjen*. Amiben növekednünk lehet...

Isten királyságában vannak dolgok, amiket Isten nekünk adott, amiben *nincs* lehetőségünk a növekedésre. Ilyen pl. a *megigazultság*. Isten megigazított minket, Krisztus *igazságát nyertük el*, és ebben nem tudunk növekedni. Hiába hasonlítgatjuk magunkat a másikkal.

Mert elkövetjük néha ezt a hibát, hogy a másik milyen sok rossz cselekedetet tesz, én meg mennyire tökéletes vagyok, én mennyivel igazabb vagyok, de nem így van. Isten szemében mindannyian Krisztus *igazságát kaptuk*, és igazán állunk Isten előtt, és ebben nem tudunk növekedni, ezt el kell így fogadni, meg kell hajtani magunkat ez előtt.

Ez egy hatalmas kegyelme volt Istennek, hogy *odaadta* nekünk Krisztus igazságát, és úgy *tekint* ránk, mint aki soha nem ismerte a bűnt az életében, el nem követte. A szeplőtelenségem szentségében és *tisztaságában*, az Úr Jézus Krisztusnak a *megigazultságában* állunk a trón előtt. És így tekintünk *magunkra* is.

Vannak azután más dolgok is a keresztyén életünkben, amire az *Ige felhívja* a figyelmünket, hogy azokban *növekednünk* kell. Ezek az érdekesek, mert növekedni akarunk Isten királyságában. Láttuk, hogy maga Jézus Krisztus is növekedett. Azt írja róla az Írás a...

LUKÁCS 2,40.

40. A kisgyermek pedig növekedék és erősödék szellemben, teljesedve bölcsességgel, és az Istennek kegyelme volt Őrajta.

Tehát egy *növekedés* volt *elrendelve* számára. Növekednie és *erősödni*e kellett szellemben. Ha neki ezt meg kellett tennie Isten létére, akkor *nekünk* is növekednünk és erősödnünk kell pl. szellemben, a szellemi dolgokban.

Amikor az *új teremtés* megszületik, akkor egy szellemi csecsemő, és növekednie kell. Folytatja itt a Lukács evangélium, hogy Jézusnak teljesednie kellett *bölcsességgel*. Nekünk ugyanígy teljesednünk kell az Úr bölcsességében.

Nap, mint nap teljesednünk kell, *merítenünk* kell az *Igéből*. Jézus Krisztus *bölcsességül* lett nekünk, ezért bölcssek vagyunk, és a bölcsességben élünk, ez a bölcsesség a miénk, de *növekednünk* kell benne, a megnyilvánulásaiban.

Naponta meg kell hoznunk a *bölcs döntéseinket*. Naponta érzékelnünk kell, amikor ez a bölcsesség hozzánk *szól*. Azt írja az Ószövetségben, hogy a bölcsesség hozzánk kiállt. *Meghalljuk* ezeket és *növekszünk* benne. Így mondta Jézusról a...

LUKÁCS 2,52.

52. Jézus pedig gyarapodék bölcsességben, és testének állapotjában,

Jézusnak is volt egy *köteles növekedés*, amelyet itt a földön be kellett töltenie, és ugyanígy nekünk is növekednünk kell a *szellemi dolgokban*. Növekednünk kell, Isten *akarata*nak a *megismerésében* Pl. bekerülünk a királyságba, tudjuk, hogy Isten akarata az örök élet.

És amikor ezt elnyerjük, és onnantól kezdve valamiért itt vagyunk a földön. Mi Isten akarata a számunkra, mi Isten *rendelése* a számunkra? Isten akarata a növekedésében kell, hogy legyünk, törekednünk kell rá, hogy nap mint nap azt világosabban lássuk. Ez egy *növekedést* jelent a számunkra.

Olvastuk az előbb, hogy Jézus Krisztus *ismeretében* növekednünk kell. Amikor a Biblia a növekedésről szól, akkor ilyeneket olvasunk, *erőről erőre* növekszik, *hitről hitre* kell növekednie a keresztyének. *Dicsőségről dicsőségre* kell növekednie.

És ez a folyamat Isten szemében egy kedves növekedés, és nekünk ebben meg kell hajtani magunkat, és *szorgalmasnak* kell lennünk. Ismered-e Jézus Krisztust, és szeretnéd-e megismerni még jobban? Ez lesz a mai tanításnak a refrénje talán, hogy *ismerjük-e* az Úr Jézus Krisztust, és miként ismerjük? És szeretnénk-e megismerni még jobban, hogy van-e ez a *vágy* a szívünkön, hogy ott van-e ez a vágy, hogy Őt még jobban meg lehet ismerni.

És *még jobban* ki lehet teljesedni benne, és így még *gazdagabbá* válhat az életünk, és még nagyobb erőre teszünk így szert, hiszen erőről erőre kell növekednünk. Még nagyobb hitre is szert tudunk tenni, hitben is növekedhetünk, hitről-hitre növekedhetünk.

A dicsőségben is növekedhetünk, mondja az Írás, hogy *dicsőségről dicsőségre* változunk el, miközben nézzük az Ő ábrázatát. (2Kor. 3,18) Ezek hatalmas *kegyelmei* Istennek, hogy ebben megadja itt a földön a növekedést.

Szoktam mondani, hogy aki itt a földön, ezeket *elmulasztja*, amit itt nem tanulunk meg a földön, majd megtanuljuk ott fent. Tehát végül is nem maradunk le semmiről az örök-kévalóság tengelyén, de azért *jobban járunk*, ha *itt megtanuljuk* ezeket, mert gazdagabb lesz a *szellemi életünk*, és meg tudunk gazdagítani *másokat is* az ismeretünk által.

Ugye nemcsak arra rendelt el az Úr minket, hogy minket megáldjon, hanem azt írja, hogy megáldalak, és *áldássá teszek* a másik számára. (1Móz. 12,2) Tehát ez az *ismeret*, amit a birtokunkban tudunk majd, és amiben növekszünk, azt tudjuk *kamatoztatni* mások életében. Ez az *igazi gazdagság* Isten országában.

Lapozzunk a Lukács Evangélium 8. fejezetére. Ismerjük-e azt a Jézust, akinek *hatalma* volt a természet elemei felett? Ismerjük-e azt a Jézust, aki lecsendesítette a háborgó tengert? Nézzük meg ezt a gyönyörű történetet...

LUKÁCS 8,22–25.

22. Lőn pedig egy napon, hogy bement a hajóba Ő és az Ő tanítványai; és monda nékik: Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindultak.

23. De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megrémültek, és veszedelemben voltak.

24. És hozzámenvén, felkölték Őt, mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felszerkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lett csendesség.

25. És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki?

A tanítványok számára ismeretlen volt ez a fajta hatalom, ez a fajta természetfelettség, amiben Jézus járt, és feltették a kérdést, hogy ugyan ki ez, akinek a szelek is engedelmeskednek? A vizeknek is parancsol, és azok engednek néki. Ki ez az ember? Elcsodálóztak, nagy félelemben voltak, ugyanis *nem ismerték* azt a Mestert, aki ott ült a hajóban velük.

Amikor Jézus kijelentette, hogy *menjünk át* a túlsó partra, ezzel az a *hit parancsszava*, amivel Jézus mindig élt, az elhangzott. Tudhatták volna a tanítványok, hogy ha csordultig tele van a csónakjuk vízzel, akkor is át fognak jutni a túlsó partra.

És akármekkora hullámok jönnek, és csapnak be, Jézus szava *mindenekfelett* való. És Ő *kijelentette*, hogy átmegyünk a túlsó partra. A tanítványok nem ismerték Jézusnak a *teremtő szavát*, és megfélemlédtek, felébresztették Jézust: – Nem törödsz velünk, hogy elveszünk?

Nagyon hasonlít ez azokhoz az *élethelyzetekhez*, amikor mi körülnézünk, és becsapnak ezek a hullámok? Az egyik a másik után jön, amikor ilyen nehézségekbe ütközünk. Meg szoktam figyelni, hogy az ördög időzítve hozza, jön az egyik és a másik és a harmadik is csap befele. *Időzítve* hozza a *gonoszságait*.

Nem is tudunk szinte körbenézni, és már jön a következő és a következő csapásával. Az ember körbenéz, és azt mondja, hogy: – Uram, hát nem törödsz velem, hogy elveszek az életnek ebben a felcsapó hullámaiban?

Ez nagyon hasonlít ahhoz, ahogy mi, el szoktunk keseredni. És Jézus azt mondta nekik, hogy: – Hol van a ti hitetek? Ti kicsinyhitűek, hol van a ti hitetek?

Jézus ezzel azt akarta mondani, hogy ahogy Ő *megdorgálta* a hullámokat, úgy a *tanítványok is* meg tudták volna tenni, csak még nem növekedtek fel oda. Mert nem ismerték azt az Úr Jézust, akinek ilyen hite van, és ezt a *hitet odaadta* nekünk.

Így az élet háborgó hullámai felett *hatalmat vehetünk!* Ismered-e ezt a Jézust, aki lecsendesítette a háborgó tengert, akinek *hatalma* volt az élet háborgó hullámai felett? Ezt a hatalmat *neked adta*, hogy használd, hogy élj vele, ezt megtanuld.

A tanítványok elcsodálóztak, és azt mondták, hogy kicsoda ez az ember? Nem láttunk ilyet. Kicsoda ez az ember, aki így tud parancsolni? Azonnal elcsendesedtek a hullámok, és a szél azonnal megszűnt.

Szeretjük megnézni a *Bővített fordításból*, hogy mi a részlet és mi a kincs benne, amit az Ige ott mond. Így szól egy rövid kis rész ebből: **az emberek pedig ledöbbsentek, zavarba jöttek, ámultak, és bámultak** (akik a csónakban ültek) **és azt mondták: miféle ember ez?**

Miféle, honnan jött ez, nem láttunk soha ilyet? Miféle ember ez, hogy még a tenger is a szelek is szót fogadnak, és engedelmeskednek neki? Nem ismerték Őt. Nem ismerték ezt a Jézust, és elcsodálóztak ámulatba estek, bámulták Őt. Azt kérdezték miféle ember ez?

Ismered te ezt a Jézust, aki lecsendesítette a tengert. Honnan volt neki ez a *hatalma*? Hogy tudott Ő ennyire más lenni? Hogy tudott Ő ennyire ámulatba és bámulatba ejteni mindenkit, aki a földön járt, és a földön élő ember volt? Hogy tudta Ő ezt megtenni? Mi volt ez a másság?

Az a másság, az a *kenet*, amely felette volt, a titka ennek. Azt a názáreti Jézust, mint *kente* fel Őt az Isten Szent Szellemmel és *erővel*. Mert egy felkenetés volt felette. Úgy jött a földre, mint ember, *kiüresítette* az isteni mivoltát, letette és utána kapott egy *felkenetést*, mondja az...

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 10,38.

38. A názáreti Jézust, mint kené fel Őt az Isten Szent Szellemmel és erővel, (ez volt a titka – egy felkenetés, Szent Szellemmel és erővel) aki széjjeljáró jótévén és meggyógyítóván mindeneket, kik az ördög elnyomása alatt voltak; mert az Isten volt Ővele.

Ez volt [Jézusnak] a *titka*. Egy Szent Szellemmel és erővel való *felkenetés* volt felette, és ez a felkenetés *biztosította*, hogy az Isten volt Ővele. Minden *szavában* ott volt az Isten. És amit *mondott*, az úgy lett. Ebben a felkenetésben te is részesültél, ugyanúgy a te szavaidban is jelen van ez az isteni erő, ez az isteni hatalom, és élned kell vele.

Ismered-e ezt a Jézust, aki lecsendesítette a tengert? Mondjuk rá bátran, hogy *Ámen!* Igen! Szeretnénk Őt megismerni még jobban, hogy ismerjük ezt a Jézust.

Teljesen nyilvánvaló ez a felállás, amikor az Ige tanítja nekünk, hogy Szent Szellemmel és erővel volt *felkenve*, és így ezzel a felkenetéssel széjjeljáró. Járt mindenfelé Izraelben, és *meggyógyította* azokat, akik az ördög elnyomása alatt voltak.

Vagyis innentől kezdve tisztán látszik, hogy a *betegség nem lehet Istentől*, mert az ördög elnyomásának mondja az Ige. Sőt azt is írja, hogy Jézus *meggyógyította* ezeket, mert Isten volt Ővele. Tehát Isten nem a betegség oldalán áll.

Ebből ez látszik, nem Istentől van a betegség, sőt Isten *kenete hozta* azt, hogy Jézus mindazokat *meggyógyította*. Meggyógyított mindeneket – így mondja az Írás. Vagyis, ha hallod még egyszer valakitől, hogy Isten tette beteggé, akkor mondd, hogy te *jobban ismered* azt a Jézust. És kérdezd meg, hogy ő nem akarja-e jobban megismerni?

Mert ugyan van ismerete Jézusról, de nem ismeri még annyira, hogy ilyen ostobaságot ne mondjon. Ugyanis a mi Jézusunk, amikor a földön járt, azt írja róla az Írás több helyen – és ismered-e ezt a Jézust –, aki *mindeneket* meggyógyított!

Meggyógyított mindeneket, akik hozzá jöttek. Egyetlen egy beteget nem hagyott elmenni, egyetlen embernek nem mondta, aki hozzá jött volna, hogy még nincs itt az ideje, hogy ez a gyógyulás megvalósuljon.

Még esetleg egy kis bűnmegvallással ki kell egészíteni, hogy meg tudjalak gyógyítani. Vagy még nem töltötted le a kárhoztatásod idejét. Semmi ilyen ostobaságot nem mondott Jézus, hanem mindig *mindeneket meggyógyított*. Ismered-e ezt a Jézust, ez a kérdés, és hogy szeretnéd-e megismerni még jobban? Igen! Hallelúja!

A következő történetben egy gutaütöttet hoznak Jézus elé. Még hozzá oly módon, hogy nem tudták őt ezen az ágyon Jézus elé vinni, mert tömve volt a ház azokkal, akik hallgatták Őt. Ezért le kellett *bontani* a cseréphéjazatot és felülről engedték le ezt a beteget Jézus elé.

Márk Evangéliumában olvasod, hogy ez Jézusnak a *saját háza* volt. Csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy a saját házán bontották le a tetőhéjazatot. (Márk 2,1) Egy szóval nem mondta, hogy miért teszitek, mert a *hitét meglátta* annak az embernek.

LUKÁCS 5,17–20.

17. És lőn egy napon, hogy tanít vala: és ott ülnek a farizeusok és a törvénynek tanítói, akik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak ereje volt Ővele, hogy gyógyítson.

Ez volt az a *felkenetés*.

18. És ímé, valami férfiak ágyon egy embert hoztak, aki gutaütött volt; és igyekeztek azt bevinni és elébe tenni.

19. De nem találván módot, hogy a sokaság miatt miképpen vigyék őt be, felhágtak a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsátották őt alá ágyastól Jézus elé a középre.

Képzeljétek el ezt a helyzetet.

20. És látván azoknak hitét, (Jézus nem azon bosszankodott, hogy lebontják épp a házát, rögtön arra a *hitre tekintett*, hogy hopp! Itt a hit jelen van. És figyeljétek meg, mit mondott nekik Jézus.) monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.

Ez elsőre egy kicsit furcsának tűnik, hiszen az embert *gyógyulásért hozták* oda, nem kis *erőfeszítések árán*, ezért lebontották a háznak a tetejét. Betették Jézus elé ezt a beteget, mert nyilván, hogy gyógyulásért hozták oda. És mit mond Jézus? Azt mondja nekik, hogy: – Ember megbocsáttattak néked a te bűneid. Mint a derült égből a villámcsapás, úgy érte azokat, akik ott voltak.

LUKÁCS 5,21–26.

21. Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdtek tanakodni, mondván: Kicsoda ez, aki ily káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten?

22. Jézus pedig észrevévén az ő tanakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben?

23. Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj?

Találós kérdést tett fel nékik Jézus. Észrevette a gondolataikat, és megkérdezte tőlük, hogy ugyan mondjátok már meg, melyiket könnyebb nekem mondani? Azt, hogy megbocsáttattak az illető bűnei, vagy azt, hogy meggyógyítottam, keljen és járjon az a beteg?

24. Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, monda a gutaütöttnek: Néked mondom, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza!

25. És az rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvette, amin feküdt, és elment haza, dicsőítvén az Istent.

Képzeljétek el. Ezt a mi Úr Jézus Krisztusunk *cselekedte*.

26. És az álmélgodás elfogta mindnyájukat, és dicsőíték az Istent, és beteltek félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma!

Hallelúja, Ő a mi hatalmas Jézusunk, és egy nagy tanulság van Jézusunknak ebből a feljegyzett pár gondolatából. Ismered-e azt a Jézust, aki megbocsátotta minden bűnödöt, és meggyógyította minden betegségedet? (Zsolt. 103,3)

Ugyanis ezek a farizeusok nem ismerték. Az írástudók nem ismerték, fel voltak háborodva, hogy hogyan beszélhet, hogyan mondhat ilyet. Mi köze a bűnök bocsánatának a gyógyulásunkhoz?

Nem kellett az embernek itt *sem megvallani a bűneit!* Jézus ugyan a bűneire utalt, hogy a bűneid megbocsáttattak, de egy szóval sem mondja, hogy itt most, mindenki színe előtt, itt a nyílt színen tessék megvallani a bűneidet. Azután majd megbocsátom azokat, és azután majd meggyógyítalak.

Volt-e ilyen? Nem olvastunk ilyet. *Kijelentette, hogy megbocsáttattak a te bűneid, kelj fel, vedd az ágyadat és menj haza. És ez megtörtént. Ez igazolta, hogy az illető bűnei teljességgel megbocsáttattak.* Hogyan történhetett ez?

A Jézus, akit én ismerek, és akit ki tudok olvasni az Írásokból, Ő Istennek ama *Báránya*, aki *elveszi* a világ bűneit. Így történhetett. Istennek ama *Báránya!* Isten hozott a földre egy *Bárányt*, és ez a *Bárány elvitte* a világ bűneit.

Ezért mondhatja már a Zsoltáros is, hogy: Aki megbocsátja minden bűnödöt, és meggyógyítja minden betegségedet. (Zsolt. 103,3) A *bűn* és a *betegség* együtt említetik, de Ő *elrendezte* minden *bűnünket*, és *meggyógyította* minden betegségedet!

Nézd meg a 1Péter 2,24 versét. És ismered-e ezt a Jézust, akiről ezt írja?

1PÉTER 2,24.

24. Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: Akinek sebeivel gyógyultatok meg.

Itt is a *bűnökkel* kezdődik! Az *igazság* Jézus Krisztus, Ő az *út*, az *igazság* és az *élet*. Vagyis meghaltál a bűnöknek, és *Jézusnak élsz*. Az *igazságnak élsz*. „*Akinek sebeivel gyógyultatok meg!*” Egy mondatban le van írva!

A *bűnök bocsánata* (felvitte a fára, és meghalt azoknak), és a *gyógyulásunk* egy mondatban van leírva. Ismered-e ezt a Jézust, aki *elvitte* minden bűnünket, és meggyógyította minden betegségünket? Ismered-e Őt, és szeretnéd-e még jobban megismerni? Ámen!

Harmadik tanú arra, hogy a *bűneink* és a *betegségeink* *együtt* lettek *lerendezve* Isten szemében. Ebben az egy hatalmas *engesztelő áldozatban*, az Úr Jézus Krisztusban.

ÉSAIÁS 33,24.

24. És nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

Milyen lakosról van szó, ezt megtudod a 20-as verstől: Lássad Siont, ünnepeinknek városát. A *Sion hegyén lakozóról* szól ez az Írás, egy prófécia. És nem mondja a Sion hegyén lakozó, hogy beteg vagyok. A nép, amely *benne* (Sion hegyén) lakozik, az *bűnbocsánatot* nyer.

Látod-e, hogy *együtt* megy a *betegség* és a *gyógyulás*, a *bűn* és a *megbocsátás*? Kéz a kézben, karöltve járnak. És Isten *megbocsátotta minden bűnödöt* a Jézus Krisztusban, és *meggyógyította minden betegségedet* a Jézus Krisztusban. Hallelúja! Ez a *tökéletes megváltás*.

Abban a pillanatban, ahogy *elfogadtad* Jézust, mint életed Urát, Megváltóját és Gyógyítóját, befogadtad az *örök életet*, befogadtad a *bűneidnek teljes eltörlését*, és befogadtad minden betegségedre a *teljes gyógyulásodat*.

Ami valaha is megkísérthet és megtámadhat, ott van bent a belső emberben. Ott a belső emberben hordozzuk ezeket a *kincseinket*, ugyanis ezek szellemi dolgok, a *szellemi megváltást* hordozzuk ott a belső emberben, mindannyiunk, aki újjászületik.

A nép, aki *benne* lakozik, *bűnbocsánatot* nyer. Ezért *nem mondja* a lakos, aki ott lakik, hogy *beteg vagyok*. Meditálj ezen! A *Sion hegyén lakozónak az öröksége* ez. Érdemes ezen elmélyedni. [Sion = Gyülekezet]

És ismered-e ezt a Jézust, aki a *bélpoklosnak* azt mondta: – *Akarom*, tisztulj meg! A bélpoklos olyan beteg volt, akihez a törvény szerint nem lehetett még közelíteni sem, el kellett kerülni. Kiabálnia kellett, hogy tisztátalan vagyok. Nemhogy a kezét valaki rátegye! Ilyen elképzelhetetlen lett volna.

Megint csak azt kérdezték a többiek, hogy kicsoda ez az ember, kiféle ez az ember, miféle, honnan jött ez az ember? A *természetfeletti* birodalomból jött ez az Ember, az Úr Jézus. Szeretnénk még jobban megismerni a mi Urunk Jézusunkat.

El vannak itt rejtve olyan *kincsek*, ami mellett nem szabad elmennünk, hanem rá kell *csodálkoznunk*, mert ismeret van benne az Úr Jézus Krisztusról.

MÁRK 1,40.

40. És jött hozzá egy bélpoklos, kérvén Őt és leborulván előtte, és mondván néki: Ha akarsz, megtisztíthatsz engem.

Vagyis az illető *tudta*, hogy itt a Jézusban van valami természetfeletti, és *segíthet* rajta, ha ez a Jézus akarja azt. De nem volt benne biztos, hogy ez valóban az Ő akarata-e? Meg akarja-e őt gyógyítani Isten?

MÁRK 1,41–42.

41. Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, (Vagyis már ott van a drága Jézus keze a leprás emberen, de ebben a pillanatban még nem történik semmi.) **és monda néki:** (Az ember kérdésére Jézusnak *választ* kellett adnia, azt mondta néki, hogy...) **Akarom, tisztulj meg.**

Közölnie kellett a bélpoklossal, hogy az én *akaratom*, hogy te *meggyógyulj*. Én nem akarom, hogy te ebben a betegségben, ilyen kínokban élj. Én akarom, hogy gyógyulj meg! És abban a pillanatban, amikor Jézus ezt közli:

42. És amint ezt mondja vala, azonnal eltávozék tőle a poklosság és megtisztula.

Kellett, hogy ez a bélpoklos *hallja*, hogy mi Isten *akarata*. Hogy ez a Jézus meg akarja őt *gyógyítani*. – Akarom, tisztulj meg! Ismered-e ezt a Jézust, aki *akarja*, hogy te meggyógyulj? Mindenekfelett azt szeretné, ha *teljességben*, egészségben élhetnél. – Akarom, tisztulj meg! És *amint ezt mondja*, azonnal, abban a *pillanatban* eltávozott tőle a poklosság, és *megtisztult*.

És a drága Jézusunk volt az *egyetlen* a földön, aki meg mert érinteni, aki *rá mert tenni* a kezét egy bélpoklosra. Nem volt más ember, aki ezt megtette volna. Tudták, hogy ez egy fertőző betegség, és nem akarták elkapni, félelemben voltak az emberek.

Ő volt az egyetlen a názáreti Jézus Krisztus, aki fel volt *kenve* Szent Szellemmel, és erővel, és ezért – mert tudta, hogy az az erő, amely *kiárad* –, az megtartja azt a beteget. Az Ő *akarata* volt, és Ő *minden* beteget, mindenkor *meggyógyított*.

Ismered-e azt a Jézust, aki az utazástól elfáradva leült a Jákob kútjánál, s a tanítványok elmentek élelemért. És amíg ott ült, addig történt egy olyan találkozás, amely az egyik legmegragadóbb rögzítés a János Evangéliumban számomra.

Olyan sok *kegyelemmel teljes* tulajdonsága fedhető fel Jézusnak belőle, hogy nem lehet elmenni mellette, hogy ne szóljunk erről. Gyönyörű történet.

A mi drága Jézusunknak Júdeából, Galileába kell, hogy menjen, és azt írja az Írás a 3-as versben, hogy Samarián keresztül kellett mennie. És ha megnézzük a térképen, akkor látjuk, hogy ez egy *kerülő*. Mert Júdeából, ha Galileába akart volna menni egyenesen, akkor nem kellett volna, hogy megálljon itt a Jákob kútjánál.

Meg fogjuk látni, hogy miért is tette ezt a kerülőt. Megtette, elfáradt a hosszú úton, és leült ott Jákob forrásánál. A tanítványok elmentek élelemért, és akkor jött egy *samariabeli asszony* a kúthoz. Ez az asszony azért jött, hogy vizet merítsen, és szokatlan módon Jézus *megszólítja*.

Az első dolog, hogy nem volt szokás zsidóknak idegenekkel beszélni, nemhogy asszonnyal. Jézus mégis megszólította, és *megkérdezte* tőle, hogy ismered-e Isten ajándékát? Szóba elegendik ezzel az asszonnyal, és megtudjuk – hosszú a történet, de amit szeretném, ha kiolvasnál belőle –, megtudod, hogy egy olyan asszonnyal beszélgetett Jézus, akinek *öt férje* volt. Kiderül a beszélgetésből, hogy *akivel most él* az asszony, az nem a férje. Tehát a törvény mértéke szerint most *paráznaságban él* ez az asszony.

Ennek ellenére Jézus megszólította, és elkezd beszélgetni vele. És olyan hatalmas *kijelentéseket ad* ennek az asszonynak, hogy ezek közül, ha egy is a szívünkhöz ér, akkor *meggazdagítana* minket. Jézus *felfedi* magát a 22-es versben. És azt mondja, hogy tudod-e asszony, hogy az üdvösség a zsidók közül való?

A 23-as versben Jézus elmondja neki, hogy az *igazi imádók* hogyan imádják az Atyát. *Szellemben és igazságban* kell imádni az Atyát, az Atya ilyen imádókat keres. Felfedi az Atya a szívét neki. Felfedi azt, hogy az Atya *keres* valamit itt a földön, hogy igazi imádókat keres. És, hogy milyenek az *igazi imádók*, hogy szellemben és igazságban kell, imádják az Atyát. Hatalmas *kijelentéseket* ad neki.

Az asszony tovább érdeklődik, és a szívén egy igei *érdeklődés* van. *Nyíltszívű* ez az asszony, ezért Jézust nem érdekelte, hogy *öt férjet* elfogyasztott, és hogy miként, azt nem írja itt az Írás. Nem mondja, hogy megözvegyült, vagy válólevéllel került ki abból a házasságból. Tény az, hogy öt férje volt az asszonynak, és akivel most él, az *nem a férje*. Jézus ezeket tudta.

Ennek ellenére, *nem mondta* neki azt, hogy te bűnös asszony, mit keresel itt a kútnál? Vagy, hogy te bűnös asszony, mikor fogsz megtérni ezekből? Jézus *nem vádaskodott*, hanem elkezdte neki *kijelenteni* Isten országának a *titkait*. Valami lenyűgöző kegyelemmel és szeretettel teszi. *Nem kényszeríti a bűneinek megvallására* sem, mielőtt szóba elegendne vele.

A 26-os versben *kijelenti* neki, hogy én vagyok a *Messiás*, a Krisztus. Ezt Jézus nem sokszor tette, amíg itt járt a földön, a három és fél év alatt. Mindenkinek azt parancsolta, hogy el ne mondjátok senkinek. Itt *kijelenti* magát, hogy én vagyok a *Messiás*, a Krisztus, az Istennek Fia! Micsoda *gazdagságot* adott ennek az asszonynak.

És ebből az asszonyból, mindezek után, ahogy Jézus a közléseit bocsátja neki, mert az asszony *szíve éhes* volt, és érdeklődő volt. Ez az asszony otthagyja a vödrét, és elmegy a faluba. Ő az *első nő evangélista*, aki fel van jegyezve a Bibliában. Otthagyta a vödrét a kútnál, és elkezd *híresztelni*, hogy megtaláltam a *Messiást*, aki megmondta nekem az igazságot.

Annyira *felindult a szíve*, ahogy Jézus szolgált felé. És ismered-e ezt a Jézust, aki nem a bűneidet nézi? Akiben nincs akadály, ha te a *szívedből keresed* Őt, akkor Ő *kijelenti* magát neked, és *nem tart bűnösnek*.

Még meg is *dicséri*, a 17–18 versekben, amikor arra kerül a szó, hogy ki és miféle ez az asszony. Mondja neki Jézus, hogy menj el, és hívd ide a férjedet, jöjj ide a férjeddal együtt.

JÁNOS 4,16–18.

16. Monda neki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!

És akkor az asszony azt mondja, hogy nincs férjem. Jézus *megdicséri*, és azt mondja, hogy, jól mondád.

17. Felele az asszony és mondá: Jól mondád, hogy: Nincs férjem.

Nem is mondta el a teljes igazságot. Azt kellett volna neki mondta, hogy nincs férjem, hanem *élek valakivel*, aki nem a férjem. Nem mondta el a teljes igazságot, és ennek ellenére Jézus megdicsérte.

Azt mondta neki, hogy: – Jól mondád, hogy nincs férjem. *Nem megfeddte* őt, hanem megdicsérte őt, egy *dicséretet* kapott Jézustól. És akkor Jézus előhozta az *igazságot* azért, mert nála van az igazság.

JÁNOS 4,18. 32. 34.

18. Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed, ezt igazán mondtad.

Csendesen, *kedvesen* mondja neki, és újra megdicséri. Nézzétek meg, hogy két dicséret között Jézus elengedett egy apró, *pici feddést*. Ez a mi Jézusunk! Ismered-e Őt? Aki *nem kárhoztat*, aki nem a bűneidet sorolja, aki nem állít nyilvánosság elé, hogy valld meg a bűneidet, hanem aki *feljebb visz*, kijelenti magát neked.

És azt mondja, hogy ezt is jól mondtad, azt is jól mondtad, és közben *kiigazít*, ahol még hiányosságok vannak, és *tovább mérsz a kegyelméből!* Ismered-e ezt a Jézust, aki nem kárhoztat, hanem aki kijelenti magát?

Közben megjöttek a tanítványok, hozták az élelmet, amiért mentek, és csodálkoznak, hogy Jézus asszonnyal beszél, de azért nem szóltak neki, de furcsállották. Ha tudták volna, hogy milyen asszony ráadásul?

De ez csak az egyik fele, amin csodálkoztak, a másik fele, amin csodálkoztak, hogy Jézusnak hoztak ugyan élelmet, de Ő nem evett, hanem azt válaszolta nekik, hogy van nékem eledelem, amit egyek, amiről ti nem tudtok.

32. Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok.

34. Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.

Mondták a tanítványok, hogy itt van az étel. És mondta nékik Jézus, hogy én már *megelégítettem*, mert van nekem olyan *eledelem*, amiről ti nem tudtok. És mi volt az pontosan? Az, hogy *kijelenthette magát* valakinek, aki hallani akart arról, hogy jön ez a Messiás, hogy hol kell imádkozni, melyik hegyen kell imádkozni, és hogyan lesz majd, és mint lesz?

Ez az asszony tele volt *kérdéssel*, és Jézus *szolgálhatott* felé, és kijelenthette magát, és ez felüdítette és *megelégítette* Őt. Ez volt az a *kenyér*, amelyért át kellett mennie a Sikár nevű városra. Ezért kellett azt a *kerülőt* tennie Jézusnak, hogy *kijelenthesse* magát.

És miközben a másik felé *szolgál* Jézus, a másik felé hozza ezeket a gyönyörű kijelentéseket, addig Ő saját maga *felüdüül*, és megelégítetik azzal a *kenyérrel*, amiért Isten Őt ide elküldte.

Az én *eledelem* az, hogy annak *akaratját* cselekedjem, aki elküldött engem, mondta Jézus. Tanította ezt a tanítványoknak, és ez az eledel *megelégítette* Őt. Ez volt az az eledel, amiért a tanítványok nem tudták, hogy miért nem eszik, amikor meghoztuk az ennivalót?

Ismered-e ezt a Jézust, aki, ha *szolgálhat* feléd, az neki *felüdülést* hoz? Az az Ő *kenyere*. *Megelégítetik* a szíve, aki kijelentheti magát. Ismered-e ezt a Jézust, aki *nem kárhoztat*? Ha *leülsz a lábához*, ki fogja jelenteni magát. Olyan dolgokat fog elmondani, amit még nem tudsz róla. Növekedni fogsz az *ismeretének* a gazdagságában.

Ugyanígy neked is megvan a te eledeled. A *te eledeled* pontosan ugyanúgy az, ami Jézusé volt, hogy *megcselekedd* azt, amiért Isten téged ide elküldött. Hogy *megcselekedd* Isten *akaratát* itt a földön, és akkor meg fogsz elégedni te is. Tebenned is ott lesz az a *megelégedés*, ami Jézusban volt. Ismered-e ezt a Jézust?

Ismered-e, és szeretnéd-e *jobban megismerni* azt a Jézust, aki így szeret téged? János 8. fejezetében egy olyan Jézusról olvashatunk, aki elé egy *házasságtörésen* kapott asszonyt visznek. Az Úr kegyelme megint kinyilvánul, mert az Úr Jézus Krisztus *kegyelmet szolgáltat* neki. Kegyelmet adott az Úr Jézus neki.

JÁNOS 8,3–5. 11.

3. Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, és a középre állítván azt,

4. Mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kaptott, mint házasságtörő.

Az első kérdésem, hogy az én ismereteim szerint, ahhoz, hogy valaki házasságtörést tudjon elkövetni, *két* emberre van szükség. Hol van a férfi a történetből? Mert, hogy az asszonyt nagy örömmel rángatták Jézus elé, azt olvassuk. Hol van a férfi, akivel elkövette?

Az én gyanúm az, hogy az egyik farizeus, aki odarángatta az asszonyt, közülük való volt. Lehet, hogy tévedek, mindegy, arról nem szól a történet, csak a bűnös asszonyról szól a történet. Nézzük tovább...

5. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek kövessenek meg: te azért mit mondasz?

Jézust megint odaállítják, hogy na, lássuk akkor, hogy irgalmas vagy-e, vagy megszeged-e a törvényt, vagy most mit csinálsz? Jézus, ugye, aki bölcsesség volt maga Istentől, és végtelen irgalmasságában és kegyelmességében ezt a helyzetet is csodálatosan vezette le, ha szabad ezt mondanom.

Elkezdett írni a földön. Feltételezem, hogy azért hajtotta le a fejét, mert az asszony hiányos öltözetben volt. Jézus nem tekinthette ezt az asszonyt. *Nem követelte* tőle, hogy asszony *valld meg a bűneidet*, asszony mit tettél, és akkor majd megbocsátunk neked.

Semmi ilyesmire nem kötelezte őt, hanem elkezdett írni a földre. Vannak, akik úgy tanítják, hogy nevetet vésett a földre. Azoknak a neveit, akik őt vádolták, akik odahozták. És egyik a másik után hagyta el a templomot. Végül Jézus és az asszony ketten maradtak, és akkor Jézus azt mondja neki:

11. ... Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak, eredj el és többé ne vétkezzél!

Ismered-e ezt a Jézust, aki *nem kárhoztat* téged? Én sem kárhoztatlak, eredj el, és többé ne vétkezzél. A nagy tanulság ebből az, hogy nem kárhoztatást, nem ítéletet, nem megszégyenítést kapott, és nem halálbüntetést kapott. Mert rosszabbul is járhatott volna, minthogy csak a bűneit kell megvallania, kövezés is lehetett volna a vége. Az életével játszott.

Jézus először *kegyelmet szolgáltat* néki [a házasságtörő asszonynak]! Azt mondja, hogy – *nem kárhoztatlak* téged. Miután ezt kiejtette Jézus a száján, ez az asszony *kegyelmet* kapott. Utána vált *képessé* arra, Jézus azt mondhatta neki, hogy többé ne vétkezzél.

Mert, amikor *felruháztatunk* ezzel a kegyelemmel, és nem a törvényt vágják hozzánk, hogy mit tegyünk és mit ne, hanem a *kegyelmet szolgáltatják* nekünk, akkor leszünk *képesek* arra, hogy *megálljunk* abban.

Ezért volt képes azt *mondani* Jézus, hogy többé *ne vétkezzél*, mert *nincs kárhoztatásuk* azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. *Nincs törvény* felettük. Tudnak a *megigazultságban járni*. Hallelujá! Kegyelmet adott néki az Úr. *Megkegyelmezett* néki.

Ismered-e ezt a Jézust, aki így *osztja a kegyelmet* neked? És Isten *jósága* az, amely *meztérésre* indít minket. Ugye? Ezt a kegyelmet adta néki Jézus. *Kegyelmet* szolgáltatott néki és ez *ruházta fel* az asszonyt arra, hogy többé bizonyára nem vétkezett, mert az Úr jósága megérintette a szívét.

Ha *szeretjük* az Urat, és ha tudjuk, hogy milyen *kegyelmes*, akkor a szívünk *nem* visz rá, hogy olyat cselekedjünk, ami az *Ő bántására* lenne.

Ismered-e azt a Jézust, akiről a Lukács Evangélium azt írja, hogy erő származott belőle, és mindeneket meggyógyított? Olvassuk ezt a Lukács 6,17–19 Igékben. *Erő származott* belőle és mindenkit meggyógyított, aki csak hozzájött mindenkit. Minden betegséget és mindenkit meggyógyított.

Ugye, olvad a szívünk az Úr jóságától. Mert ez a célja a mai tanításnak, hogy felfogd, hogy *milyen jó*, kegyelmes és irgalmas *Ő*, *szerető* és nem ítélkező. Ahogy a szíved elkezd ezt emészteni, úgy *nyílik* meg a *szíved* iránta, s többé *nem félsz* és rettegsz ettől az Istentől.

Hanem tudod, hogy *megkegyelmezett* neked, és *szeret* téged, és *váltságot* hozott érted, és a *növekedésedet* akarja a kegyelemben, az irgalomban, az ismeretben és mindenben. A következő Igét tükörből fogjuk értelmezni, mert Jézus itt *elítélőleg* tanítja a farizeusokat, akiknek a következőket mondja:

MÁTÉ 13,15.

15. Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, (és nézd a folytatást) és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

Vagyis mintha Jézus szinte a természetét jelentené ki, hogyha *lenne szemük* arra, és engem látnának, és *lenne fülük* arra, hogy amit mondok, az Igét meghallják, és ha lenne olyan *szívük*, amivel megértenék azt, amit én mondok nekik, akkor nem lehetne másként, minthogy ez az *erő* belőlem *kiárad*, és *ők meggyógyulnak*.

Tehát, ha valami is *akadályozza* a mi gyógyulásunkat, akkor itt kell *keresni*. A szemünk, hogy *nem lát* valamit, vagy a fülünk *nem hallotta* meg, vagy a *szívünkben* még nincs bent ez a tudás, ez az *ismeret*. Valami még hibádzik. Mert ha mindez a *három a helyén* van, akkor nincs más lehetőség, minthogy megtérsz minden *téves gondolatodból*, megtérsz minden *téves utadból*, és az Úr *meggyógyít téged*. Nincs más eshetőség!

Garantált a kimenetele, hogy az Úr Jézus *meggyógyít* téged. Ugyanis *Ő* mindeneket meggyógyított, ezt tanuljuk ma. És akarsz-e ezt a Jézust még jobban megismerni, aki mindeneket meggyógyított? A Zsoltárok egyik csodálatos virágszála a következő Ige:

ZSOLTÁROK 85,10.

10. Irgalmasság és igazság összetalálkoznak, megigazultság és békesség megcsókolják egymást.

Ebben a versben benne van az *Úr szerelme*. Az Úr irgalma, nem akarta, hogy *elvesszünk*. Igen ám, de a bűnt, az ember bűnös voltát, nem nézhette el csak úgy, és a bűnöket, amiket cselekedett. Mert a *bűnért váltságot*, engesztelést kell bemutatni. Ezért, ha az Úr csak azt

mondja simán, hogy eltörlöm a bűneit, és többé nem emlékezem róla, és *nem hoz váltságot* érte, akkor az *Ő igazsága csorbult* volna.

Tehát itt ketten voltak az *irgalmasság* és az *igazság*. És olyat kellett cselekedni, hogy az Úr *irgalmassága* is megelégtettik, és az Úr *igazsága* is megmarad. A bűnért tehát *váltságot* kellett hozni. *Engesztelő áldozatot* kellett hozni.

Ez volt az Istennek ama *Báránya*, aki elveszi a világ bűneit, hogy Isten igazsága megmaradhasson. Isten nem mondhatja a rosszra azt, hogy jó. Nem mondhatta ránk, hogy ti pedig igazak vagytok, ha egyszer nem azok vagyunk.

Ezért tehát az irgalmasság és igazság összetalálkoztak és tervet készítettek, a *megváltás* hatalmas *tervét* elkészítették. És amikor Jézus Krisztust előhozta a halálból ez a megigazultság, amikor a *bűn árát Ő megfizette*, és a halálból *előhozta*, és *Ővele* minket is, akkor előjött a *megigazultsága* Istennek. És ez azt hozta...

Hogyha te hiszel abban, hogy Isten ezt *elvégezte* érted, és ha te ezt megvallod, hogy *teérted halt* meg, és *teérted támadt fel* a halálból, és a te *gyógyulásod* ott van az *Ő* sebeiben, akkor ezt a *javadra íróják*. Akkor ez meg van neked, mert *érted ezt elvégezte*.

És így történhetett, hogy a megigazultság és a békesség megcsókolhatták egymást. A *békesség* helyett betehetné a *gyógyulást* is, mert békességed csak akkor van, ha a tested harmóniában, összhangban és rendben van.

Tehát a *megigazultság* és a *gyógyulás megcsókolhatják* egymást. Mindez a *megigazultságunkból* fakadó, hogy a bűneinket *eltörölte* és a betegségeinket *meggyógyította*, az egy Úr Jézus Krisztusban van. *Egyetlen* egy áldozatával eltörölte a bűnt, ezt olvassuk és *örökre* tökéletesekké tette a megszentelteket. Ezt írja az Írás rólunk.

Ismered-e ezt az Úr Jézus Krisztust, aki ezt elvégezte? A megigazultság és a békesség megcsókolták egymást. Gyönyörű.

Azt mondja az Írás, hogy *elvész* az én népem, mivelhogy *tudomány nélkül* való. Ez a tudomány ismeretet jelent, azok, akik ezt *nem ismerik*, akik nem hallottak róla. A világ *minden bűnéért* jött Jézus. Ímé az Istennek ama *Báránya*, aki elveszi a világ bűneit. *Mindenkiért elvégezte* Isten, de ha valaki nem ismeri ezt, ha valaki *nem hallott róla*, mi lesz a vége? Elvész az én népem... Azok *elvesznek*.

És nem azért vesznek el, mert nem imádkoztak eleget, és nem azért vesznek el, mert nem böjtöltek eleget. Ezeket is írhatta volna ott Isten, de nem ezt írja, hanem azt írja, hogy *elvész* az én népem, mert *nem ismernek engem*. Nem csoda, hogy Pál így kiáltott fel: egyetlen cél vezérel, hogy *megismerjem Őt*, és az *Ő feltámadásának* erejét. Annak az *új teremtésnek* az erejét, aki kijött a sírból, hogy megismerjem Őt.

Ismered-e azt a Jézust, aki így szólt hozzád, hogy *jöjjetek* énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és megterhelteketek, és én, *megnyugosztalak* titeket? (Mát. 11,28) Ismered-e azt a Jézust, aki azt mondja, hogy minden gondotokat énreám vessétek? (1Pét. 5,7)

Bemész abba a *nyugodalomba*, ahol a megigazultság, a békesség, a megnyugvás, a gyógyulás, a bővülködés *megcsókolják* egymást. Ez egy *gyönyörű nyugodalom*. De sok ember él ugyanis a múltban.

Elkövetik azt a *hibát*, hogy azon *tépelődnek*, hogy mit követtek el a *múltban*. Milyen tévedéseket tettek, miért tették azt, vagy miért nem tették meg azt, amit meg kellett volna tenniük? *Kárhóztatják* magukat.

A *múltban őrlődnek* és *tépelődnek* és így nincsenek bent abban a nyugalomban, ahová Jézus *meghívott* minket. A múlt felőrli őket. A múltban *őrlődnek* és *emésztik* magukat. Így *nincs közösségben* a megigazultság és a békesség csókja, nem találják egymást.

Megint mások a *jövőtől* való *félelem* miatt *emésztik* magukat, hogy mit hoz a holnap. A holnaptól *rettegnek*, és ezért nem tudják a *békességet*, a megnyugvást, a nyugalomba való bemenetelt úgy *élni*, ahogy azt Jézus akarja, és amiért *megfizette* az árat.

Állandóan azon *tépelődnek*, hogy jaj, hogyan fogom kifizetni a számláimat. Ez jövő idő. Vagy, hogy lesz ez akkor, vagy hol lesz a másik munkahelyem, ha ez megszűnik. És az ördög számtalan módon ül a vállunkra és *sustorog*.

És énekli nekünk ezeket a dalokat, hogy mi lesz majd akkor ha..., és mi lesz majd akkor, ha...? Közben, amitől *meglop* minket, az ez a *nyugalom*, ahol bent kellene lennünk, amelyért Jézus *megfizette* az árat. Ez a békesség. Ez a nyugalom, a *most hitnek*, a jelen hitnek az *öröme*.

Ugyanis bármelyik helyen van a *figyelmed*, ha a *múltban* vagy, és ott *keseregsz*, vagy a *jövőtől* tartasz bármilyen félelem tekintetében, akkor a *figyelmedet* és a szent *hitedet* nem tudod a *most*, a *jelen* pillanatra *összpontosítani*. A *most hit*, a *jelen hit* az, amely *működik*.

Ha ebben a pillanatban *figyelmezel* és *elmondod* a megvallást, és az Igét, és ha *most imádkozol*, akkor az, amit *most befogadtál* a szellemedbe, *az van meg* neked, és azt fogod meglátni holnap. Erről veszi le a *figyelmedet*, ha bármelyik irányba *eltévelyedsz*. Vagy a múltadban, vagy a bizonytalan *jövődben*, de nem a jelen pillanat *örömeiben* vagy.

A drága Jézusunk, akit még jobban meg akarunk ismerni, egy helyen azt mondja róla az Írás: Aki mindenekfelett *felmagasztaltattott*... Ismered-e azt a Jézust, akinek *alávettettek* az angyalok, a hatalmasságok és az erők. Mindenek *alávettettek*. (1Pét. 3,22)

Mitől kellene *rettegnünk*? Jézus ott ül az Atya *jobbján*, *felmagasztaltattott*, és te ott *trónolsz Ővele*, szellemi értelemben, magasan minden *fejedelemség*, *hatalmasság*, *erő* és *uraság*, és minden *név felett*. (Ef. 1,21–22) És közben az ördög rá tud venni arra, hogy *tépelődj* a múltban, vagy a *jövőben*. Ne hagyd magad!

Összpontosíts arra, hogy ez a *most hit*, a *jelen hit működik*. *Most* kell a trón elé menned, ha látsz valamit, és *most* kell elmondani a *hit imáját*, mert az hoz majd *megoldást* a holnapra. Ha *kéred*, és azt *befogadod*, akkor az *megvan* neked. Mint ahogy az asszony terhebe esik. Megtermékenyült, senki nem látja még, de *megvan* neki, és kilenc hónapig *hordozza*. Senki *nem látja* a magzatot, de az *növekszik*.

Már nincs aggodalma, hogy jaj, mikor leszek terhes, *már megvan* neki, és tudja az *elrendelt idejét*. Az a gyermek *megszületik*. Hallelúja! A bölcsesség kell, hogy *vezéreljen* minket ebben.

Tételezzük fel, hogy egy asztalnál *ülsz*, és *veled szemben* pont az az illető ül, aki *felé* egy nagyobb *adósságod* van. Tudsz-e *felszabadultan* vele *beszélgetni*? Állandóan *feszélyezni* fog,

hogy jaj, mennyivel is tartozom neki, jaj, mikor fogom tudni majd visszaadni, hogyan fogom tudni törleszteni. Egyáltalán nem fogod tudni a *szabadságát élvezni* annak, hogy vele beszélgethatsz, mert tudod, hogy tartozol neki, hogy adóságban vagy, és ez *feszélyezni* fogja a kettőtök közösségét.

Na, Isten ezért *törölte el* az adóságot, hogy *visszanyerhesse* az *Ő fiait és leányait!* Hogy többé ne *feszélyezze* őket, amikor a trón elé állnak, hogy mivel is tartoztak. Mert úgysem tudták volna megfizetni, ezért küldte az áldozati Bárányt. És *kiváltotta* az adóságunkat, és *eltörölte* azt, eltette az útból.

Többé nincs a bűnnek az *akadálya* az életedben, ha Istenhez akarsz közelíteni. Teljesen *felszabadultan* ülhetsz annál az asztalnál és közölhetitek egymásnak szerelmét, gondolatait, kívánságait, egy *közösséget* kaptál így Istentől. Isten *visszanyerte* így a fiait és a leányait.

Tudod-e, hogy miért jött ez a Jézus? Ismered-e Őt? Tovább faggatlak, és mondom neked, hogy mit mond a János Evangélium. Azt írja a...

JÁNOS 10,10.

10. A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön, és pusztítson...

Tudomásul kell venni, hogy a *tolvaj körmönfont*, és megjelenik néha. Jézus mondta, hogy *jön*. Újjászületél, de ezzel kapcsolatban nem tudom neked megígérni, hogy a tolvaj többet nem látogat meg, de folytatja:

... én azért jöttem (mondja itt Jézus), **hogy életük legyen, és bővülködjenek.**

Ezt most kibontjuk, és megnézzük a *hangsúlyozott* fordítását ennek, hogy mit értett ezalatt Jézus, hogy *életük* legyen és *bővülködjenek*. Mert a bőség is egy jó dolog. Ha tudod azt, hogy mindig van *elegendő* és van afölött is, az egy nagy *könnyebbséget* ad az életben. Nagyon sok feszültségtől megmenekít. De e fölött mond Jézus valamit.

JÁNOS 10,10. (BŐVÍTETT FORDÍTÁS)

A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson, én pedig azért jöttem, hogy életük legyen, és hogy ezt az életet bőségben és túlcsonduló beteljesedésben élhessék, (Ez a földi életünkre vonatkozik, nem az örök életünkre vonatkozó. Jézus az örök életünkért is jött, de ezt kiterjesztette, ezért ezt az életet bőségben, túlcsonduló beteljesedésben élhessék.) **és élvezhessék.**

Hallelúja! Jézus azt akarja, hogy *élvezd az életedet*, hogy ne szorongásokban éljél, ne aggodalmakban éljél, *élvezd* a mindennapjaidat, *élvezd* a percet, a pillanatot az *Ő közösségében*. *Élvezd* ezt a közösséget, tanuld, és találd meg az *Ő örömet*.

Törekedj arra, hogy még jobban megismerd, törekedj arra, hogy *közelebb* kerülj hozzá. Törekedj arra, hogy jobban *meghalld* Őt. *Élvezhessék* az életüket, azt akarja Jézus. Le merem fogadni, hogy vallásos ember szájából ezt nem sűrűn hallottad eddig, hogy *élvezd az életedet*. Ezek Jézus szavai.

Nem csoda, hogy az emberek nem akarnak bejönni egy közösségbe, egy *vallásos* közösségbe, mert amiket látnak, és hallanak, az olyan, amire azt mondják, hogy köszönöm, *nem kérem*. Senki nem vádolhatja őket érte, mert nem ezt hirdetik.

Jézus egy olyan *életet ígért*, amit *élvezni tudsz*, minden pillanatában, minden percében. És amikor ez az *igazság* a szívedbe kerül, akkor ez *megfog*, és utána termi meg a *gyümölcsét*. *Hallanod* kell róla.

Ti úgy lettetek hívőkké, hogy valaki *prédikált* nektek róla. Mi prédikáltunk, és ti így lettetek hívőkké, mondta Pál. Valakinek szólni kell ezt az igazságot, és akkor is ez az igazság, ha te most ezt még nem látod, mert így van megírva.

Vegyük a példát: reggel felébredsz, az első öt perc, amikor alig nyílt ki a szemed, és tapogatsz, hogy hol van az ébresztő óra, hogy lekapcsold, és kitántorogsz a fürdőszobába, a hajad össze-vissza áll, a szemed alig nyílt ki. Az első öt perc ez.

Azt akarom kérdezni, hogy az is te vagy? Igen. Mégis hála Istennek, mire beérünk ide a gyülekezetbe, egy kicsit már másképp nézünk ki. Nem hiszem, hogy lenne köztünk egy valaki is, aki azt mondaná, hogy nézd ez voltam reggel hét óra öt perckor.

Nem dicsekszünk vele, elfelejtjük, és nem hagyjuk, hogy a napunkat feshélyezze, hogy akkor hogy néztünk ki. Igaz? Rendbe hozzuk, *rendbe szedjük magunkat*, a tőlünk telhető legjobbat elkövetjük, hogy senki ne ijedjen meg tőlünk, és úgy jövünk be a gyülekezetbe. Igaz? De attól az a reggeli hét óra öt perces is te voltál, vagy bármikor ébredtél.

Ugyanígy van a *megigazult* szellemi emberrel. A megigazult szellemi ember létünkre, akit *megmosott* a Szent Vér és megigazultunk. Amikor a *hústest* dolgaiban járunk, azzal nem dicsekszünk, de mindannyiunknál van ilyen.

Attól még nem hagyjuk, hogy az *visszafogjon* minket azoktól az *áldásoktól*, amit Isten számunkra *elkészített*. És nem hagyjuk, hogy az a büntudat, és az a kárhoztatás szorongasson minket egész nap, aki voltunk akkor, amikor reggel felébredtünk.

Hanem *rendbe szedjük* magunkat, és elindulunk az utunkra, és azt nézzük, hogy mi ma a dolgunk, miért vagyunk ma itt, mit kell tennünk, és azt be kell *teljesítenünk*. Nem hagyjuk, hogy feshélyezzen minket. Nem ezt tesszük nap mint nap?

És nagyon sok kereszténynek ez *rontja* meg az életét. Azon töpreng egész nap, hogy hogyan nézett ki reggel hétkor. De valójában semmi jelentősége nincs, mert az igazi én, az az vagyok később, aki a nap során összeszedem magam, helyrehozom a dolgokat, beolajozódik a napom, és igenis *elvégezem* a dolgaimat.

Sikerre *jutnak* azok, mert amire a kezem teszem, az áldott lesz. És elmondom azokat az *imákat*, amelyeket a trón elé kell vinnem. *Beteljesítem* az aznapi dolgaimat, vagyis megvan nekem az az eledelem, és *megelégtetem* vele. Nem hagyom, hogy feshélyezzen engem az, hogy az első pillanatban hogyan néztem ki a tükörben. Kész. Annyi, és megyek tovább.

Ez a pontos mása annak, ahogy a megigazult szellemi ember tépelődik a *kárhoztatásával*, és tépelődik a *büntudatával*, és tépelődik a *hústestnek* a cselekedeteivel, hogy mit követett el, vagy mit nem tett. Mindkét irányban működő dolog. És ez *meggátolja* azt, hogy élvezze a megigazultságának az örömeit a teljességét, a szépségét. Ahogy Jézus mondta: *élvezhessék* az életüket.

Mondok neked egy másik *példát*. Veszünk egy pohár *tiszta vizet*. A pohár gyönyörű tiszta vízzel van tele. Veszünk egy lámpát, és megvilágítjuk egy jó erős fényű zseblámpával. A fényt teljesen átengedi. Túloldalra látod a fényét.

Fogunk egy marék *sarat*, és beledobjuk ebbe a pohár vízbe, utána jól felkeverjük. Most nézzük meg a lámpának a fényét, hogy átengedi-e az a pohár víz, az a sáros víz a fényt? Nem fogjuk tudni megmondani, hogy a fény, hogy és mint megy át a túloldalra, mert *nem megy át* rajta. Nem tud áthatolni a fény rajta, *nem tud érvényesülni* az a fény, mert a víz tele van sárral.

Na, ennyi köze van a *kárhoztatásnak az új teremtéshez*. Az a *sár* nem odavaló. Ugyanis, ha a *kárhoztatást* érleled a szívedben, és hagyod, hogy mások *kárhoztassanak*, vagy magadat *kárhoztatod*, vagy magadnak nem tudtál megbocsátani valamiért a múltból, akkor ez *nem fogja átengedni* annak a belső embernek a *dicsőségét*, ami ott bent van.

Nem fog tudni *kiragyogni* a testre, a külső emberre, a világra, az életedre, nem fogod tudni meglátni azt a *fényt*, amit hordozol *odabent*, mert belekerült a sár. Belekerült az a hordalék, ami nem odavaló. Ugyanis Jézus azt mondta, hogy menj, én sem *kárhoztatlak*.

Akkor te miért *kárhoztatod* magadat? *Szabadítsd fel a hitedet*, mert ez az egyetlen mód, ahogy a *hited működni* fog, ez a hit benned van. Az a szeretet *benned* van, fel kell szabadítani. Fel kell *szabadítani* magadat, hogy lássad a hitednek a *gyümölcsseit*, Jézus nevében tesszük ezt.

Ismered-e ezt a Jézust, aki *így tekint rád?* Áldásokkal teljesen, bemenvén a nyugodalomba, minden *adóságod eltörölve*, minden *betegséged meggyógyítva*, minden *bűnöd eltörölve*. Mit szeretnél még? Ilyenkor azt kívánja a szívünk, hogy még imádni szeretnénk Őt. Hogy még jobban akarjuk Őt imádni. És még jobban akarjuk Őt megismerni.

Ez volt a mai tanításom célja, hogy megvilágítsam veled, hogy a mi Jézusunk olyan, akit érdemes még jobban megismerni. Aki nem *kárhoztat*, aki *nem elítél*, hanem egy nagyon súlyos *árat fizetett* azért, hogy te *szabad légy*. Hogy ott tudj ülni annál az asztalnál, és ne legyen semmilyen *feszélyezettség*. Szent közösséged, egy tiszta közösséged legyen.

Jézus nevében egy tapsot adhatunk az Úrnak, hogy bölcsességet adott nekünk. Jézus nevében adta ezt a bölcsességet, és befogadtuk, és köszönjük Neki, és a következő pillanatokban egy megvallást szeretnék veletek tenni. Kicsi és apró, de nagyon fontos megvallást.

Ugyanis, amikor valamit a *száddal* kimondasz, akkor *pecsételted* el, akkor került a pecsét rá, hogy így van, mert hisszük és megvalljuk. Felállunk, és egy megvallást fogunk tenni, arról, hogy igenis *növekedni* fogunk az Úr ismeretében.

Mert a mi Urunkat érdemes megismerni nap mint nap jobban és jobban. Egyetlen *vágya* van az Úrnak, hogy még jobban kijelentse magát. Neked pedig az a vágyad, hogy *megismerd* Őt, akkor mi lesz a végeredmény? Az, hogy *növekedni* fogunk az Ő ismeretében.

Megvallás: *Jézus Krisztus bölcsességül lett nekem Istentől, ezért bölcs vagyok, és növekedem ebben a bölcsességben. Isten Igéje növekedik bennem, az Úrnak Igéje erősen növekedik, és hatalmat vesz bennem. Erőteljesen növekszik a hitem, növekszem az Úr Jézus Krisztusom megismerésében, növekszem az Ő akarátának megismerésében.*

Így növekszem szent templommá az Úrban. Mindenestől fogva növekedem abban, aki a fej a Krisztusban, méltóan járok az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt termek, és növekszem az Istenem megismerésében. Felettből megnövekedett az én hitem, és bővülködik bennem a szeretet. Az Ige tiszta, hamisítatlan tején növekszem.

Növekszem a kegyelemben, és növekszem az én Uram, és megtartó Jézus Krisztusom ismeretében. A bölcsesség és kijelentés szelleme által, növekszem az Abba Atyám megismerésében, növekszem az Úr Jézus Krisztusom megismerésében, és növekszem a Szent Szellem megismerésében!

Most kérünk egy nagy tapsot az Úr Jézus Krisztusunk dicsőségre, dicsőség néki mindörökké, dicsérjük, és magasztaljuk Őt Jézus Krisztus szent nevében. Ámen!

„Ráadás” – az élő adás alapján:

Dicsérjük és magasztaljuk az Úr Jézus Krisztusunkat. El lehet jutni egy olyan *szintre* Krisztus Testében, ahol nincs szükséged már gyógyulásra, mert te vagy, *aki meggyógyult* a Jézus sebeiben! És lehet, hogy a betegségnek van vágyódása rád – mint ahogy mondja az Ószövetségben, hogy a bűnnek van vágyódása rád (1Móz. 4,7) –, de nem engedsz neki! *Ellenállsz*, és megfut tőled.

Ez az a szint, ahol Isten akarja, hogy az Ő gyermekei járjanak. Most azért nem mondom ki, hogy azok jöjjenek ki, akiknek szükségük van a gyógyulásra, hanem azt mondom, hogy azok jöjjenek ki, akik *áldásban*, vagy a *kenet áradásában* szeretnének részt venni. Bármilyen is legyen az, amiért jöttek, jöjjenek előre.

Ha valakinek konkrétan olyan kívánsága van, hogy szeretne gyógyulni, vele is egy akaraton leszek, mert Isten azt akarja, hogy mindannyiótok meggyógyuljon. Mert Ő minden betegséget meggyógyított, és minden beteget.

Egy akaraton leszek veletek, bármiért jöttetek ma, és ezt a *kenetet hatékonnyá* tesszük, ez árad, és megpecsételjük, hogy megvan nekünk, a Jézus nevében. Ámen. Így szeretném kérni a sorokat, a segítőket, az evangélistákat, és a gyönyörű dicséretet, hogy folytatódjék tovább. Köszönöm szépen. Ámen.

Az alkalom befejezése előtt pedig még a következőkről szolt a prédikátor: A legcsodálatosabb az, amikor az Ő *vágyai és álmai*, amit rólunk álmodozik, hogy milyen jó lenne – mert neki is vannak álmai az életünkre –, ha azok valóságba jönnek. Azok a legcsodálatosabbak.

Sokatoknál ezt imádkoztam, hogy az Ő *álmai*, az Ő *vágyai*, az Ő *kívánságai jöjjenek* valóságba, váljanak valóra az életetekben. Mert az a legnagyobb gyönyörűség, amikor az Ő *szíve és a te szíved öröme találkozik*.

Annál nincs szebb, és ezt kívánom nektek, hogy *teljesedjen* be az életetek az Ő *akarataiban*, mert mindannyiunk számára *elkészítette* azokat a jó cselekedeteket, amikor Krisztusban *újjászült* minket. Akkor jó cselekedetekre lettünk rendelve.

Tehát nem arról van szó, hogy a jó cselekedetektől nyertük volna az üdvösségünket, hanem *miután újjászülettünk*, vannak ezek a jó cselekedetek elrendelve nekünk, hogy *gyümölcsöt* teremhessünk.

És azt kívánom nektek, hogy úgy fussatok be a *végcélba*, hogy minden *jutalmat* elnyerhessetek. Abból semmit *ne veszítsetek el*, hanem teljes jutalmat nyerhessetek, úgy fussatok, és ne hagyjátok, hogy a kárhoztatás, a bűn, a bűntudat, a neheztelés, a meg nem bocsátás foglyaivá váljatok itt az életben.

Ezt kívánom nektek, hogy szabadítsátok fel magatokat és keressétek az Úr arcát, töltsétek *időt* az imádságokban, imádkozzatok nyelveken. A *nyelvek* imája felépít benneteket. Láttátok, hogy csak egy percet imádkoztunk itt az elején, és hogy megváltozott körülöttünk a szellemi birodalom, és a Szent Szellem mennyire ki tud teljesedni, amikor szellemben imádkozunk.

Ezzel fogjuk befejezni is, egy pár szót mondunk az Úrnak nyelveken. Felemeljük a kezeinket, megköszönjük a mai napot, nyelveken. Elköszönök tőletek a drága Úr Jézus szent nevében, és legyen a Szellemé az utolsó szó, szóljunk nyelveken, köszönjük neki, hálaadásokkal.

Áldunk és magasztalunk Atyám, dicsőség legyen a magasságban, hálaadásokkal! Mindenki hangját szeretné most az Úr hallani a trón előtt. Atyám áldunk és magasztalunk, szellemben és igazságban imádunk téged. Legyen jó illat az imánk a trón előtt. Engedd meg nekünk a növekedést, mert ez a te akaratod Atyám, hadd *növekedjünk* az Úr akaratában, ismeretében, a betejesedésben, az anyagiakban.

Angyalokat szólítunk, jöjjenek a *segítségünkre*, hozzák be az új munkahelyeket. Hozzák be északról, délről, keletről, nyugatról az *elveszetteket*. A belső emberben hatalmasan *felnövekedhessünk* Atyám, minden kárhoztaás nélkül élhessük az életünket, mert te jószágos Isten vagy, ezt elvégzed.

Legyen meg a te *akaratod* az életünkben, és tedd meg Atyám, hogy mi is pontosan erre *vágyjunk* az életünkben, csak te tudod megcselekedni. Tekintsd az *engedelmes* szíveket Atyám a Jézus nevében. Imádunk téged Atyám mindörökkön örökké. Ámen!

| A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.